

CAO News 10

Horolezecký časopis severočeského regionu

[HTTP://CAODC.WEBPARK.CZ](http://CAODC.WEBPARK.CZ)

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ ODDÍL CAO DĚČÍN

[HTTP://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ](http://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ)

Ročník 5, číslo 10

Říjen 2003

O PÁDECH...

PETER
POTTERFIELD

„Pád byl děsivý, brutální a bolestivý. Vybavuji si podivné detaily - třeba barvu mé krve, rozstříknuté na skále, nebo fakt, že pád byl velmi hlučný, ale postrádal jakékoliv vizuální vjemy. Uvědomoval jsem si všechny nárazy, cítil jsem, jak se mi lámou kosti a celý pád jsem byl při plném vědomí...“

V tomto čísle

- ▼ Co nového v CAO Děčín
- ▼ Hřeben Vysokých Tater
- ▼ Hejšovina – lezení v Polsku
- ▼ CANYONING
- ▼ Junácká věž - Klokočí
- ▼ Švýcarsko 2003
- ▼ Nové cesty
- ▼ Střípky
- ▼ Čeká nás a mnohé další...

Lukáš Chalupecký nastupuje do jednoho ze slánění.. Foto © 2003 Richard Hamak

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Chára

Předseda CAO Děčín

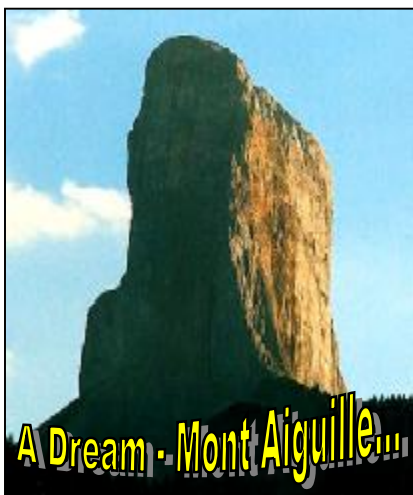
Záříjová schůzka CAO Děčín proběhla ve středu 3. 9. 2003 poprvé v restauraci **U Krčilů**, kam jsme schůzky, snad už natrvalo, přesunuli. Vešli jsme se bez problémů, všichni mohli sedět konečně pohromadě, a tak se nám schůzovalo hned radostněji.

Program schůzky byl následující:

- CAO News 9/2003.

- **Informace o jednání na OÚ Tisá.** Podal jsem zprávu, jak dopadlo jednání horolezeckých oddílů a ČHS se zástupci policie, pohraniční stráže, lesů ČR, CHKO, OÚ, Správou silnic, HS a podnikatelů o osudu především Ostrova, ale i Tisé a Rájce. Jednání se zúčastnil také **Filip Křivinka** z MF DNES, který o výsledku napsal následující den krátký článek. Bohatá diskuse.
- **Časovky – podzemní část.** Poslední organizační doladění.
- **Janovská bedna.** Info o chystané hudební akci v Janově spojené s lezením ve Hřensku.
- **Promítání fotografií – Vlasta Domes** promítal na notebooku nádherné fotografie z úspěšného sundání pytle na Matterhornu; **David Šedivý** promítl obrázky z neméně úspěšného zájezdu do Dolomit.
- **Různé.** Proběhly osobní gratulace **Milanu Šafaříkovi**, k čerstvě narozenému potomku, **Vlasta Domes** přinesl nové zprávy o zdravotním stavu našeho kamaráda (a člena) **Michala Železného**, **Pavel Pavouk Černý** nám sdělil několik novinek z dění v Labáku a přinesl parádní historické lezecké fotky, **Roman Vodička** s **Veronikou Krčilovou** vybírali z přinesených fotografií nejlepší pro kalendář 2004, domluvilo se promítání Horské kozy na příští schůzi, vedly se diskuse nad scénářem a realizací divadelní hry Pohádka mládí, plánovalo se lezení, klábosilo o všem kolem skal a, of course, popíjelo se (trošinku)...

Během měsíce září se opět hodně lezlo, neboť počasí k tomu přímo vybízelo a mnozí ještě vyrazili za posledním letním dobrodružstvím všeho druhu do zahraničí. Potloukali jsme se například po Německu, jižní Francii nebo po Tunisu. A pár z nás (kde jsou ty časy, kdy všichni) nenechalo v klidu své BAJKY...

Krásné babí léto plné pohody a sportovních zážitků!!

Horám zdar!

Hřeben Vysokých Tater

Sólo přechod hlavního hřebene Tater..

Filip Felipe del Sur Zahradník

HO Beroun

Myšlenka na přechod hlavního hřebene mě zaujala dávno. Hřeben má na délku asi 26 km, s převýšením asi 10 km. To jsou docela úctyhodná čísla.

Pár pytlů pověšených na začátku hřebene vedl k tomu, že se mi povedlo vyvinout rychlý, i když trochu tvrdý, styl, se kterým jsem nakonec slavil úspěch...

22. října

Během dne se přepravuji na Slovensko, předpověď počasí je příznivá. Večer vystupuji k Bielemu plesu, kde bivakuji. Tatry jsou v mlze, která se večer rozpouští.

23. října

Vstávám za úsvitu, balím se a svižně stoupám na dobře známý Jahňací štít. Pokračuji přes Kolový štít, Černou věž k Černým věžičkám, kde začíná první lehké lezení. Poté dále přes Baraní rohy, Sněhový a Ladový štít k Široké věži, kterou trochu šidím. Pak po zábavnějším hřebeni pod Ostrou věží, na kterou vede krásný exponovaný výstup obtížnosti 3. Na vrcholu jsem skoro za tmy, slaňuji a po příchodu do sedla jdu dolů k nedalekému plesu, kde spím.

24. října

Opět vstávám za úsvitu. Při návratu na hřeben pozoruji kamzíky. V pohodě zdolávám Javoráky a dostávám se do pro mně neznámých terénů. Čekají mě dva výstupy za čtyři na Kresaný roh a Rovníkovou věž. Po jejím překonání skoro běžím dál v oblasti zvané Rovníky, přes Svišťák a dál pod Divů věž. Tady má být další čtyřkový lezení, ale fakt jen podle průvodce. Na vrcholu jsem vysmátej a v dobré náladě zdolávám Východní Vysokou. Asi ve tři odpoledne jsem na Polském hřebeni. Čeká mě další kousek zvaný Martinka. Tady už je to těžší a na orientaci náročnější. Za tmy docházím na Zadní Gerlach, kde rozpouštím sněh a bivakuju.

25. října

Noc na vrcholu byla nádherná a svítání ještě hezčí. K snídani jen Margotka, vodu není z čeho dělat. Po rozmláceném hřebeni jdu dolů, směr Batizovský štít, Železná vrata. Asi za hodinu a půl nacházím sněh a vyrábím vodu na jídlo a pití. Po jídle lezu po zajímavém hřebeni k Železným vratům. Tady mě čeká slanění asi 80 metrů a je fakt nádherný. Poté dál po hřebeni směr Vysoká. Slunce svítí, vítr fouká, voda žádná. Jsem z toho hotovej, už ani nevnímám to věčné nahoru dolů, nahoru dolů. Skoro pořád se leze, místy jsou i pětkové kroky. V sedle pod Vysokou předvádím zajímavé kreace, jen abych se vyhnul krátkému, asi pětimetrovému slaňování... Nahoře na Vysoké jsem za tmy. Fouká a je zima. Jdu do sedla mezi Vysokou a Českou věží. Další postup je mi nejasný. Vidím jen na deset metrů a žízeň mám jak kráva. Sestupuji tedy dolů dvojkovým a trojkovým žlabem. Cestou vysávám mechy a kaluže... Asi za hodinu jsem u Dračího Plesa a dopřávám si vody do pít. Vypil jsem asi pět litrů a ani jsem nešel na záchod...

26. října

Ráno nastupuji na Dračí hřeben a dostávám se po něm k Rysům. Tam si užívám civilizace v podobě polévky a čaje. Je deset hodin, to ještě kousek hřebenu zvládnou. Přes Rysy do sedla pod Žabím koněm. Tam jsem poprvé potkal slánění evropského formátu v podobě dvou zlatých borháků. Slaňovalo se mi z toho s lepším pocitem, než z klasických plesnivin.

Následoval nádherný exponovaný výstup na Žabího koně. Cestou jsem si mohl vybrat pád 600 m do Polska nebo 300 m na Slovensko... Vybral jsem si vrchol a dal si na něm poslední oběd. Pak lehkým pochodovým terénem k Východnímu Mengusáku, kde jsem začal lézt. Za chvíli stojím pod Prostředním Mengusákem, ale kouknu na slunce a to mi řeklo 'musíš na vlak a do práce'. Tak jsem poslechl a jdu rozsypaným žlabem dolů. Krátce padám, ale včas pád zastavím.

Do Štrbského plesa přicházím v zuboženém stavu: spálený obličej, natržený palec, celkově dost dezolátní stav. Ale šťastný, že neplatí, co mi říkali v Berouně: „Sólo se to nedá zvládnout!“...

HEJŠOVINA

aneb, Kdo se vrací po šesti letech...

Martin Štěřba

OHEC Slavkov (Original Hazard Extrem Climbing)

Jedná se o pískovcovou skalní oblast, která je jakoby prodloužením pásu Broumovských skal. Pro nás ze severní Moravy se jedná o nejbližší "píseček". Z Opavy 170 km asi. Jezdíme už z Moravy přes Polsko. Z Čech se tam dostanete z Náchoda nebo z Broumova a je to hned za hranicí, asi tak 20 km. V nedávné době vyšly dva nové polské průvodce, pěkně a přehledně udělané, dva díly za 25 zlotých kus. A také to nás přimělo po čase vyzkoušet zdejší lezení.

Centrem je Karlow, kde vede turistický okruh po Velké Hejšovině. Je to výrazná a do krajiny čnějící stolová hora, kterou je vidět již zdaleka. Kousek odtud je tzv. Malá Hejšovina – je to několik menších oblastí schovaných v lese a jedná se hlavně o okrajovky skalního hřebene, i když pár věží zde také najdete. V jeden srpnový pátek v noci jsme zaparkovali na malém parkovišti v lese a bez problému se vyspali v lese hned u auta. Pozor ale, jedná se o chráněný národní park... Spát se prý také dá přímo v Karlowě, na placených parkovištích. Taky vedle auta, alespoň kamarádi problém neměli a měli tam i ohniště a klády na posezení. Voda v potoce ale nebyla, problém asi jen tohoto léta.

Lezení v sobotu jsme konali v oblasti Narozniak, je to hřeben skal výšky max. do 20 metrů a lezení je zde opravdu pro každého. Slušně zajištěné cesty od III po IXa. Lezení na několik dnů. Charakter skály mi na pohled připomínal Sušky, ale při lezení se ukázala skála méně pevná, zejména množství nových cest může znamenat ještě sem tam nebezpečí ulomení chytu. Jištění klasicky jako na písku, sem tam smyčka, ale kruhy jsou

někdy i 4 v cestě. Nahoře nejsou slaňáky, takže se jistí a slaňuje přes stromy, nebo se schází. Klasifikace mi přišla docela měkká, určitě spíše německosaská než ádrovská. A kdo se snaží lézt na písmenka jako třeba já, nechť zkusí cestu Przez Berek. Perfektně zajištěná IXa s jedním půlmetrovým skokem do velké díry, ovšem s kruhem u pasu. Kdo leze v sasku VIIIb, mohl by její skalp mít. Asi nejllehčí devítka v Polsku? A ačkoliv nemá hvězdičku je pěkná.

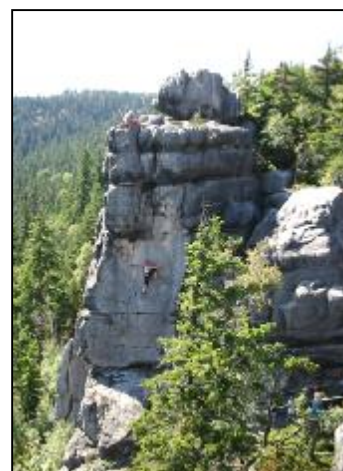

Libuška v VIIb

Dále je zde kolem dvaceti cest VIIa - VIIc a s hvězdičkou! Taky osmičky. Těžší cesty jsou pak na Velké Hejšovině. Výskyt lezců sporadický a krajina nádherná. Za návštěvu prý stojí i Kopa smrti kousek dál po okraji skal a Starý bivak, oblast hned vedle, kde je pár věží v lese a nádherná stěna. Jmenuje se Nad potokem a vedou tam čtyři hvězdičkové a vykruhované VIIIb – c. Optimální pro horké dny, stěny jsou stíněny okolním lesem. V okolí je i několik věží zvaných Skalní hříby, na které je lezení zakázáno. Vylezli jsme devět cest a den byl u konce.

Ráno jsme se vydali na Velkou Hejšovinu. Název je myslím Wielki Szczeliniec. Před pokladnou odbočíte vpravo do lesa a dostanete se na turistický okruh pod stěnami náhorní plošiny. Lezení je vpravo i vlevo a nejvíce cest je orientováno na jih. Vlevo od pokladny pak na západ i sever. Zde jsou cesty dlouhé až 30 metrů a ty těžké i více. Klasifikace se mi zdála o dost tvrdší, než v předchozí oblasti. Pískovec ve výborné kvalitě, dobré jištění. Lezení na tření i po dírách. Krásné spáry bez kruhu i s kruhy. Pokud se vzdálíte od turistické trasy, tak taky v úplném klídku. A nádherné výhledy do kraje. Pokud ale neslaníte z posledního kruhu, jsou sestupy dost dlouhé, někdy jsme je i hledali.

Hejšovina je ideální alternativou lezení v Adršpachu a kdo nechce lézt jen na Křížáku a do velkého Ádru se bojí, nechť neváhá. Lézt na jihu se dá poměrně brzy i po dešti a s využitím magnesia je to jako u nás. Používat se nesmí, ale používá se běžně.

Na hřebeni Narozniaku je pomníček dvou zavražděných studentů z Varšavy. Na místě činu. 17. srpna 1997. My tam lezli 17. srpna 2003. Tuhle vraždu dosud nikdo neobjasnil. Kluk s holkou spali v lese a měli, když je po deseti dnech našli, střelné rány v hlavě. Teorie jsou tři: uprchlý trestanec z Čech, pytláci nebo někdo z místních. Já zde byl s holkama a večer jsem jim v lese vysvětlil psychologii vrahů (např. vrací se na místo činu po 6 letech...).

Baruška a Libuška se připravují ke slánění..

CANYONING

*příjemná adrenalinová zábava nejen pro lezce ...
- exklusivně pro CAO News -*

Lukáš Chalupický (text) & Richard Hamak (foto)

SKAJP Teplice

Tak teda kaňonink. V Itálii má tahle zábava (sportem bych si to nazvat asi netroufnul) dokonce vlastní asociaci, u nás nevíme. Trošku v podvědomí lidí to je, tudíž se nemíním nějak obšírněji rozepisovat.

Ovšem, na druhou stranu je pravda, že ho zpopularizovala hlavně televize (Nova?), když před pár lety přinesla rozsáhlý šot, jak se někde ve Švýcarsku utopila skupinka právě kaňonující. Takže když laik zaslechne slovo kaňonink, okamžitě se ptá (mě skoro pořád) jestli je to ono, jak se při tom topěj ty lidi. S chutí jim odpovídám, ať jim v televizi něco neuteče a honem spěchaj si ji zapnout. Prostě je to blbost. Jako v horách tě nezabije blesk, pokud nejsi blbej a nebo nemáš hodně velkou smůlu, tak ani tady o život nepřijdeš, pokud neblbneš. Já zažil v kaňonu i bouřku (toho se lidi boje nejvíce) a žádná hrana to nebyla...

Zkusím spíše odpovědět na to, co se lidi nejvíce ptají.

Tedy za prvé se používá neopren - protože jinak by ti byla zima (pořádná). Známi v Arcu mi vyprávěli historku, jak to chtěl jednou jít nějaký typ bez. Našli ho až napřesrok..

Není špatná helma. Kolikrát uklouzneš a jsi rád, když sebou praštíš jen tak, že si nic nenarazíš. A taky může něco přiletět

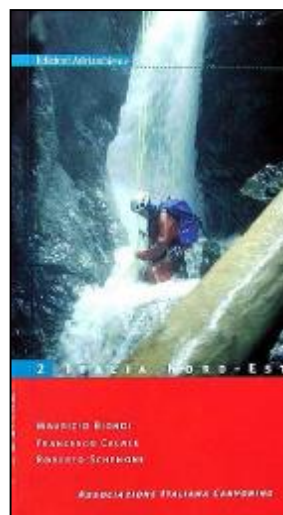
shora. Při skocích ale spíš vadí. Chodili jsme to i bez, letos jsme ji měli skoro všichni.

Potom sedák (já používám pracovní SITWORKER - pohodlí a líp se obléká), lana (skoro jedno jaká - lepší jsou trochu reflexnější, aby byla líp vidět), dělaj se i speciál kaňonový (dělal je i LANEX) a ty plavou (PE).

Pokud máš neopren lepší a dražší, tak se vyplatí přes něj (i přes sedák) kalhoty nebo celá kombinéza (pevně šušťák...). Dost trpí i ten sedák.

Ty firmy, co tahaj okolo Arca dovnitř klienty (je to totiž v posledních letech dost dobrej džob), jim tohle všechno půjčujou, navíc ještě vestu, píšťalku a další nesmysly, který zas tak nesmyslný nejsou (jak postupem času zjišťujeme). No a pak už ti stačí jen vědět, kde ty kaňony jsou a můžeš vyrazit..

Poprvé (už je to pár let) jsme to šli s Italama a dost jsme se snažili si nástup a potom i výlez zapamatovat. Pak nám ještě poradili další dva a do těch jsme už šli sami - to ti byla sranda (teď s odstupem let)! Samozřejmě jsme bloudili, chodili potůčkama, ale bez vody a pod... Teď už je to skoro bez problémů, dva roky už je totiž na trhu průvodce (letos vyšel třetí díl) a tam máš všechno. Náskres přístupu, popis, jaký potřebuješ lana, na jak je to dlouho a podobně. Je ovšem italsky. Tohle je druhý díl, kde je okolí Arca a ještě další v horách.

My v Teplicích máme všechny tři díly (kdyby měl někdo zájem nahlídnout). Oddílová knihovna je v Alpinu www.alpinsport.cz a půjčovný nevíme (tuším dvacka na den? + 1000,- kauce na kus. Je tam i poslední dvoudílná Jura apod...). To jen malé odbočení..

Takže kde jsem to přestal? Jo, pak ještě potřebuješ minimálně dvě auta, protože jedno necháváš tam, kde vylezeš a tím druhým se musíš dostat na nástup (letos jsme to chtěli řešit dodávkou a skútreem, ale nakonec nebylo třeba a měli jsme auta tři) no a to je asi všechno. Jo vlastně ještě byl dotaz... Vlastní torrentismo spočívá v tom, že jdete, kloužete se, sjíždíte po zadku tobogány, slaňujete, někdy to jde i skočit, to všechno takovou soutěskou (někdy je fakt těsná), pořád dolů. Tedy od místa kde začíná voda - to je dost důležité, až tam, kde máte vylézt - taky nepřehlédnout! A to už je opravdu vše.

Vlastně ještě poznámka. Docela přibývá lidí, kteří to se mnou (námi) chtějí jít zkusit, takže zde zcela veřejně prohlašuji, že poradím každému, kdo projeví zájem, ale nikoho nikam brát nebudu. On to potom člověk bere trochu jinak a pokud si do toho troufne (není to žádná vražda, ani nic hrozného a nemožného), sám má i jiné pocity a zodpovědnost. A nebo si zaplaťte, v Arcu je dost společností, které se tím živí (tuším 50 - 100 EU na hlavu??!).

A teď už fotky. Jenom podotýkám, že i ty jsou pro CAO News exklusivně (a kromě Říši je asi ještě nikdo neviděl). Vlastně takhle ani Říša, protože 90 % jich je vystřiháno z videí (takové ty pohyblivé obrázky, co ty foťáky umí) a nemá je tudíž ani autor sám.

Autorem je ale, tak jako tak, Richard Fidel Kostra Hamak from Bílina. To abych se nechlubil cizím opeřením.

CANYONING objektivem (převážně) Richarda Fidela Kostry Hamaka

Nutno podotknout, že je obrovská škoda, že fotografie nemáme možnost vytisknout v kvalitě, kterou by si zasloužily. Ale jak nám Lukáš napsal, možná se dočkáme i zajímavého CDčka (ozvučená videa .AVI 640x480!!) a fotek ve větším rozlišení...

Ty komerčnější kaňony u Arca jsou na nástupech takhle pěkně označený, ta čísla - počet slánění (11), nejdelší (55 m) a číslo, co máš volat. Pak jsou tam ještě takový kulatý tečky s číslama (sestupně, takže jednička je poslední) a to číslo jim máš říct, když chceš jako zachránit (to jako kde přesně jsi). Jestli tam ale fungují mobily to nevím, moc tomu ani nevěřím...

Takhle nám tam krásně kvetla (!) voda.

Naše parta na začátku Nera

Tenhle mostík je ještě po závěrečném 55 metrovém vodopádu a skáčou tam už i turisti a turistky. Taky záběr z loňska.

Všechno to jsou záběry z ALBOLY, kaňonu nad Rivou. Tenhle jedinej se vlastně dá jít i s jedním autem, protože se jde pěšky nahoru a končí se u auta, které se nechává dole.

Kulatá čísla na skále slouží v případě potřeby, jako číslo místa, které je třeba nahlásit, aby věděli, kam pro vás mají slánit (asi).

A tohle je již duha nad Bellunem, když jsme přežili asi půlhodinovou bouřku s přívaly deště na cestě k domovu.

A to je vše...

Čtenáře CAO News zdraví autoři:

Lukáš Chalupský (text) & Richard Hamak (foto)

Junácká věž – Klokočí

aneb cesta mimo lezeckou civilizaci

Martin Štěrba

OHEC Slavkov (Original Hazard Extrem Climbing)

První srpnový víkend začal pro pískaře poněkud blbě. V pátek večer byla v Prachově bouřka s lijákem. Příjemné posezení v hospůdce na Blatech mělo nepříjemnou dohru. Ráno totiž do našeho bivaku přišla prapodivná skupinka skautíků, že si udělají oheň...v sedm hodin! Spát se nedalo a vyhlídka výkonů tím pádem mizerná.

U vstupu do skal samozřejmě visí cedule lezení zakázáno. My jsme stejně přišli alespoň posnídat. Kafe na Turině nemá konkurenci. V nedalekých Sedmihorkách už je sušejí, bouřky byly jen lokální, zato vydatné, my ale již máme namířeno mimo lezeckou civilizaci. Do Klokočí!

Tato oblast se vyznačuje mizernou kvalitou písku, lámavostí a poměrně nízkou zajištěností cest. Hodně jich vede na okrajovky a jsou velmi těžké. Je zde, ale i několik věží. Zpravidla spodní polovina cest je sypací, dolezy pak nepříjemně rajbasové. Norbert to tady miluje...

K obléhání vybral Junáckou věž. Nejschůdnější cestou se jeví staré VIIb s názvem Kamarádká. Dnes má hodnotu českých VIIc a německých asi ještě o něco výše.

První kruh cvaká Nora rychle, ale je to k němu dosti odvážné v obtížné, kolmé a lámavé stěnce. Od něj zkouší se střídavými úspěchy cvaknout 2. kruh, až se mu to nakonec podaří, ale jen expreskou, lano už do ní dát nedokáže. Další na řadě Saša ovšem také ne. Nakonec se to povede mně a tím i já končím. Pádůůůů nás všech nepočítaně.

Saša mezitím v průvodci zjišťuje, že je to psané se stavěním... Bez je to IXb. Takže postavíme již bez servítek a stejně další nácvik nad druhým je nekonečný. Norbert, já, Marek, Norbert.. A nakonec se přece já dostávám do špatně zajištěného sokoliku a jím a spárou a lehkým rajbasem až na vrchol. Smyčkám vůbec nevěřím a kruhy už nechytají. Nic moc tahle věž.

Cesta je vylezena tak asi za pět hodin. Nahoře zjišťujeme, že z údolí vede ještě jedna sedma, ta má však jen jeden přelez za patnáct let a místní od ní varují... Další cesty jsou devítky od Špeka a podobně. Norbert se hledá ve vrcholovce, ale ta má jen 22 let, a tak jeho předchozí výstup už zde není zaznamenán. Není divu, že zapomněl na to stavění. Celkem se zde zapíše do knihy tak tři dvojky za rok. Kupodivu ale za námi cestu vylezou ještě další dva kluci, zřejmě místní lezci. Fotíme je ze slánění.

Mezitím Saša vyleze pár cest jinde a v jedné padá metr nad smyčkou, kterou přetrhne i přes to, že je poměrně silná, a chytá ho až kruh. Skoro desítka. A hlavou dolů a na zadek.

Na závěr vylezeme nějakou spáru na Radnici, věž přímo nad vesnicí Klokočí. Norbert již mává z hospody dole, kde se pod vousy směje. Poslal nás tam on a je to pěkná drásárna.

V hospůdce je příjemně a spánek na louce nad vesnicí rovněž tak. Jen kdyby ráno každý neměl tak ze dvě klišáta, prý jsou tam ale ty potvůrky zdravé jako řípy. Inu Český Ráj.

Ale lézt jedeme už do Prachova. Je tropická srpnová neděle a leze se už naplno. V nejlehčí místní sedmě (Východní na Obelisk) se většině lezců prší od pytlíku, ale to už je nástup moderní doby. Východní na Táborskou věž je pěkná morálková k prvnímu, téměř nezvládám a kluci když mne vidí, tak rychle nosí batohy pod nástup. Kruh tak v deseti však přece jen cvakám a už to zase jde.

Když proslaníme ze Skalky po vylezení jedné z nejhezčích cest Údolní (je vzadu za Americkou), zjišťuji, že lano, poměrně zachovalý Edelweis, na kterém kluci celý den lezou, je po včerejším pádu seklé o hranu a narušený není jen oplet, ale i jádro!!!

Sakra, zkušení lezci by už mohli vědět, že lano se má po každém pádu překontrolovat! Z padesátky bude holt čtyřicítka..

Švýcarsko 2003

V kraji Berner Oberland

Karel Pilch

HO Tisá

Guten Tag, euere Reisepasse... Po zpočátku zpěvné, a pak pro většinu osazenstva Liborova tranzitu tělopozičně krušné noci, nám otvírá svou náruč učené Švýcarsko. Po několika dalších horkých hodinách na silnici nás definitivně k životu probouzí koupel v jezeře a hlavně krásní zasněžení velikáni tyčící se už nedaleko. Takže zase rychle zpátky do káry a vpřed. Po chvíli odbočujeme z hlavní silnice a za nedlouho už naše oči hltají sluncem zalitý mohutný a krásný Wetterhorn, dominující čtyřtisícovkám v okolí Grindelwaldu. Ve čtyři odpoledne se nám daří zaparkovat u nádraží v rohu jednoho ze zdejších placených parkovišť. Začíná konečně siesta a přebalovačka batohů pro cestu vzhůru. Plány jednotlivých družstev ukrývající v sobě společnou touhu po pohybu v krásné přírodě, ve vertikále či po dosažených vrcholech byly rozdílné a nesly se od těch nejskromnějších až k těm nejsmělejší (Harlinova cesta severní stěnou Eigeru). Leč cesta k jejich naplnění byla rozdílná.

V šest večer začínáme s Pavlou prudce stoupat asfaltkou kolem mnohačetných pramenů vody přes stanici Alpiglen, odkud již je stoupaní mírnější, dál do stanice Eigergletscher, která je nejlepším východiskem pro náš zítřejší úmysl o výstup Západním hřebenem na vrchol Eigeru. I když nás tlačí čas, nemůžeme odolat každou chvíli nezastavit a nefotit okolní stěny Eigeru, Mnicha, Jungfrau a Wetterhornu, které před námi nabývají na mohutnosti a v teplých paprscích zapadajícího slunce rovněž na neskutečné kráse. Do stanice dorážíme chvíli po setmění. V pohodlí stanice vaříme a diskutujeme s Mírou a Michalem o dalších plánech a možnostech. Našimi sousedy jsou i dva Maďaři. Po poradě s nimi a vzhledem k panujícím podmínkám měníme naši původní výstupovou variantu, počítající s výstupem „nalehko“ západním hřebenem na vrchol Eigeru a s opětovným sestupem na Eigergletscher a následným výstupem druhý den do sedla Jungfrauoch, na, pro nás lákavější cestu vzhůru na Eiger,

sestup jeho jižním hřebenem a dále traverszem kolem Mnicha do sedla Jungfrauoch, odkud je možné vystoupit na nedaleké vrcholy Mnicha a Jungfrau.

Ráno se budíme na terase za stanicí poměrně pozdě. Celou noc nás strašily salvy padajícího kamení z okolních srázů. Vaříme, odlehčujeme ještě trochu naše těžké almary o něco zásob, které nám, jak pevně věříme, vyveze do sedla Jirka zubajdou. Po sedmé hodině vyrážíme po cestě začínající přímo vedle vjezdu zubačky do tunelu vzhůru na 1700 výškových metrů dlouhou cestu.

Cesta západním hřebenem je používána pro sestup ze severní stěny Eigeru a je ohodnocená stupněm II až III. Pod jedním z krátkých výšvihů se ocitáme po necelé hodině chůze po mužiky značené cestě. Nejistíme (několik fixních lan) a za chvíli již opět pokračujeme chodeckým terénem, který však kvůli nekompaktnosti skály vyžaduje maximální obezřetnost. Za chvíli stojíme pod druhým výšvihem a rozmyšlíme, jak dál. Přelézám jej mírně zprava a s báglem na zádech si po chvíli, kdy se zalikáme adrenalinem, pěkně nadávám. Asi to nebyla vůbec dobrá volba.

Ale daří se a na prahu nalézám slaňovací smyčky. Páje házím pro jistotu fousa a ona oblézá místo již rozumnějším způsobem. Traversujeme po vrstevnici doleva. Po asi padesáti metrech se cesta vzhůru zdá být opět schůdnější, a tak s maximální opatrností stoupáme po malých stupních či sutí. Po chvíli objevujeme mužiky a už se jich nepouštíme. Tedy pokud nám to zrak dovolí, protože cesta není moc dobře značena.

Blíží se poledne a my víme, že za chvíli se do nás opře ostré slunko. Postupujeme dál rozlámaným hřebenem tvořeným břidlicovými plotnami pokrytými sutí, což je terén, který nemůže snad nikomu přinést slast z chození či lezení. Po chvíli se objevují první slaňovací tyče. Sklon se místy přiosťruje, materiál skály však zůstává stejný, tzn. stejně na ho... Člověk se musí koncentrovat a vážit každý krok neb velká únava a monotónnost výstupu by mohly mít fatální následky.

Výstup začíná být čím dál nepříjemnější a dost únavný. U jedné ze slaňovacích tyčí potkáváme tři liberečáky. Bivakovali na vrcholu, kam už to my prý nemáme daleko. Pod vrcholem nám Eiger přichystal ještě třešničku v podobě tvrdého firmového pole.

Na vršku jsme před druhou hodinou po sedmi hodinách lopoty. Při pohledu zpět na naši výstupovou a jinak hlavní sestupovou trasu chápeme, proč zde při sestupu umírá tolik lidí. Myslíme na další část naší cesty, a tak v sobě nenalézáme místo pro uvolnění emocí. Je v nás respekt a částečné obavy z neznámého sestupu a hřebenu před námi. V jednom článku se psalo, že na prostup tímto hřebenem nadosmrti nezapomeneš. My jsme v příštích hodinách dali pisateli zapravdu.

Po druhé hodině začínáme sestupovat jižním hřebenem Eigeru, který takřka ihned začíná ostře klesat. Za chvíli

narážíme na první slaňovací stanoviště. Máme sebou jen jednu padesátku, což je velká chyba, protože mezi slaněními musíme vždy kus po svých, což je občas v té suťi pěkný adrenaliňák. Jsme proto i hodně pomalí. S důvěrou ve švýcarské rosníčky a s tím, že máme věci na bivak však s klidným srdcem ukazujeme hlídkujícímu pilotovi helikoptéry, že jsme OK.

Pokračujeme dál v sestupu střídavě slaněním a slézáním. U slunkem rozhlodané sněhové morény nasazujeme mačky a v půl páté stojíme v severním sedle Eigeru. Je již dost pozdě a slunko se naplno opírá do hřebenu ve směru našeho postupu. Přímou před námi je exponovaná firnová délka, pak pár skalních výšvihů a zase firn. Dál zatím nevidíme. Vrásky nám dělá již velmi natátý sníh a neustále padající šutry z hřebene.

Rozhodujeme se proto pro bivak na větrem chráněném místě přímo v sedélku odkud si, jako z lože toho největšího divadla, vychutnáváme večerní hru světla na okolních velikánech. V noci nás však stále budí neustále se valící kameny z okolních hřebenů. My jsme proti nim v našem hnízdě chráněni, ale díky stálým pocitům dunícího vlaku za hlavou se do dalšího rána budíme notně opotřebovaní.

Náš hřebínek našťastí ještě drží, tak rychle do maček a vpřed. Při postupu, který nebudu líčit do podrobností, jde o střídavou chůzi či lehké lezení rozbitým skalním terénem nebo po velmi exponovaných firnových hřebincích s jedním pěkným lezeckým úsekem (klasifikace II – III) odjištěným kruhy. Ve skále jistíme smyčkami, a tak nás v průběhu dne předbíhá několik horských vůdců, kteří se tím nezdržují. Po krásném závěrečném přechodu ostrého sněhového hřebene do jižního sedla Eigeru jsme v 11 hodin na ledovci pod západní stěnou Mnicha. Obáváme se tepla a množství trhlin a spěcháme dál. Po hodinovém svižném pochodoběhu přes ledovec vydechujeme u chaty Mönsjochhütte a po turistické dálnici míříme dál do sedla Jungfraujoch, kde je v tomto horském prostředí umístěn nepředstavitelný komplex pojímající v sobě konečnou zubačku, vyhlídky, restaurace, ledovcovou jeskyni a další turistická lákadla, a kde se setkáváme s klukama.

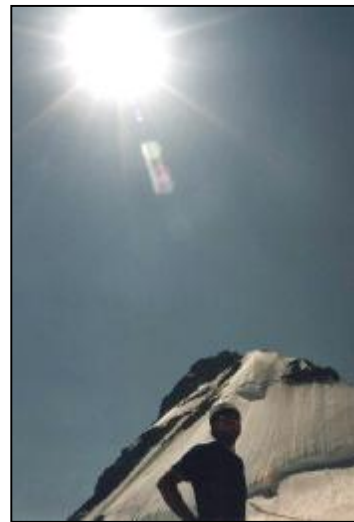
Jirka si dnes dal s Mírou a Michalem repete na Mnicha a zítra, se též jako my, chystají na výstup na Jungfrau. Výstup, ohodnocený stupněm PD+, má podle průvodce trvat 5 až 7 hodin v závislosti na podmínkách.

Ze spacáku, který se po proklepaný noci venku na prknech u vleku před vchodem do komplexu konečně prohrál, se mi vůbec nechce. Pája mě vykopává až v 5:30. Snídáme ve stanici ve vstupním tunelu do komplexu, který je celou noc otevřen. V šest vyrazíme navázání přes ledovec posetý trhlínami, které nám však díky tmě nedělají vrásky (zpátky to bylo horší J).

Vlastní výstup pak začíná nepříjemným délkovým traversem v 60° ledu nad okrajovou trhlínou. Je to jedno z klíčových míst cesty, které je letos vzhledem k vysokým teplotám panujícím v Alpách řádně opepřeno. Máme jeden funkční šroub, který v půlce zavrtávám. Děř od dalších kolegů je tam však požehnaně, a tak si v duchu nadávám za ty další šrouby, které v rámci odlehčení baglu tiše odpočívající doma

ve skřini. Jde ale spíše o záležitost rovnováhy a emocí. V následném skalním výšvihy předbíháme italskou trojici.

Po traversu a dalších 150 lehčích výškových metrech ve skále a suťi opět nasazujeme mačky a stoupáme tvrdým firmem vzhůru. Sklon svahu nabírá až 40°. Obcházíme traversem obrovskou trhlínu a čeká nás něco podobného jako při nástupu. Tentokrát je to již ale ve sluncem nahlodaném firmu. Nám se to již zdá lehčí. Dvě dvojky to však tady otáčí. Ze sedélka pokračujeme exponovaným sněhovým hřebínkem opět vzhůru a posléze traversujeme do leva na kamenitý hřeben. U jistící tyče sundáváme mačky. Před námi je ještě asi hodina v rozlámaném skalním terénu s jedním místem II až III na vrchol. V jedenáct vychutnáváme vrcholové výhledy na Mnicha a Eiger, které nám pózují v celé své kráse.

Po půlhodině sestupujeme střídavě slézáním, kdy se jistíme u slaňovacích tyčí. Chůze v rozbředlém sněhu je již dosti nebezpečná. Jsme proto rádi, že doháníme trojici Španělů a společně slaňujeme první klíčovou délku na dvou společných lanech. Po ledovci to již směrem do sedla Jungfraujoch sypem, co nám teď již plně nasvícené trhlíny a fyzická dovolí. Ve tři jsme ve zdraví zpátky ve stanici a za necelé dvě hodinky dole na Eigergletscheru.

Spíme kousek pod stanicí Kleine Scheidegg, kde nabíráme vodu a druhý den sestupujeme po velmi pěkné cestě přes Mannlichen a Holenstein, s nádhernými výhledy na okolní velikány, do Grindelwaldu, kde máme večer sraz s ostatními.

Po fantastickém autovečírku nás pak Libor po šesti dnech všechny ve zdraví a plně zážitků vysazuje v kraji Zlatopramenu...

Účastníci akce Švýcarsko 2003:

(7. až 13. srpna 2003)

Jan Horáček Horák CAO Děčín, **Libor Rebel Hroza** ACALÍ Děčín, **Jiří Houba Chára** CAO Děčín, **Lenka Jindrová** Ústí nad Labem, **Monika Kudláčková** Most, **Karel Pilch** HO Tisá, **Miroslav Salaba** HO Tisá, **Pavla Vlasáková** USK Slávie Ústí nad Labem a **Michael Vyleťal** HO Tisá.

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

(ALENA VAJSKA VAISHAROVÁ, PAVEL KÝSA BECHYNĚ, VLADISLAV PRCEK
NEHASIL A WEBOVÉ STRÁNKY VRCHOLKY.CZ)

Labské údolí – pravý břeh

Masív Lodivod - Navigační směr VII

25.8.2003

Vladislav Nehasil, D.Nehasil

Středem Z údolní stěny trhlinami k převisu. Širokou spárou přes převis a dále na vrchol.

Kukačka - Navždy VIIb (RP VIIc)

7.9.2003

David Nehasil x Vladislav Nehasil

Vpravo od cesty „Přímá údolní“ stěnou přes převis (kruh) přímo ke kruhu „Poslední cesty“. Tou na vrchol.

Strážce Dolního Žlebu - Dobrák od Kosti VIIc

9.9.2003

Jan Paul x Vladislav Nehasil

Vlevo od nástupového komínu „Přímé údolní cesty“ koutem, spárou a přímo stěnou přes 4 kruhy na terasu. Údolní cestou (nebo Májovou var.) na vrchol.

Masív Medvěd (vlevo od Majdalény) - Pusinka VIIb

13.8.2003

D.Vápník, K.Jozák, J.Gřišniková.

Středem údolní stěny přes 2 BH na vrchol.

Labské údolí – levý břeh

Zarostlá věž - Planeta opic RP Xb

26.7.2003

Tomáš Sobotka x Ondřej Beneš

Vlevo od cesty Noční klub přes 6 BH k 6.BH cesty Noční klub a tou na vrchol.

Zarostlá věž - Pán větrů RP IXc

26.8.2003

Pavel Černý x Richard Litochleb x Petr Laštovička ml.

Levou částí údolní stěny přes 6 BH do spáry, tou (BH) a vpravo stěnou přes 2 BH k poslednímu BH cesty Noční klub.

Jánošík - Extáze RP IXc

Srpen 2003

Tomáš Sobotka x Ondřej Beneš

Vlevo od Údolního komína stěnou přes 2 BH k 1.BH cesty Přes hák a tou na vrchol.

Jetřichovice

Golem - Dobrák dobroty se nedobere VI

25.8.2003, Pavel Bechyně, Petr Vránek, Pavel Henke.

V levé části S stěny stěnou a spárou a Starou cestou n.v.

Golem - Všemilský bluegrass VII

25.8.2003, Pavel Bechyně, Petr Vránek, Pavel Henke.

Vpravo od cesty „Dobrák dobroty se nedobere“ doprava po lávce, stěnkou na polici a šikmo vlevo ubíhající spárou na polici a Starou cestou n.v.

Golem - Šém VIIIc

25.8.2003, Pavel Henke x Pavel Bechyně.

Uprostřed Z údolní stěny přes hodiny přímo ke kruhu, šikmo vpravo na hranu. Tou pod převis (hodiny), přímo přes převis a stěnou n.v.

Soutěsky

Topograf - Severní traverz III

30.8.2003

Vladislav Nehasil, D.Nehasil

Vpravo od Náhorní cesty stěnou do vodorovného zářezu, jím dlouhý traverz doprava na hranu a stěnou na vrchol.

Východní soutěsková věž - Rafting VIII, RP VIIIb

30.8.2003

Vladislav Nehasil, D.Nehasil

Středem náhorní stěny přes kruh přímo na vrchol.

Rájec

Mravenčí věž - Cesta Krupských zabijáků VIIb

(Věnováno Krupským zabijákům Jirkovi Cigánovi Novákovi a Pěťovi Čudlovi Bublovi)

Petr Holík - Tomáš Riese

Vpravo od Myslivecké, přes 2 kruhy zprava na vrchol.

Tokáň

Melzerova jehla - Okamžik času VIIIc

26.8.2003

Pavel Henke x Pavel Bechyně.

Od J traverz vlevo na levou údolní hranu a tou přes 2 K na vrchol.

Schovaný kužel - Slepá bába VIIb

1.9.2003

Pavel Bechyně, Pavel Henke.

V levé části náhorní stěny šikmo vlevo ke kruhu. Hranou přes hodiny a druhý kruh n.v.

Schovaný kužel - Dobytku smíchu netřeba VIIIb

1.9.2003

Pavel Henke, Pavel Bechyně.

Nástup je shodný s cestou „Slepá bába“, dále přímo přes převis ke kruhu. Hranou přes druhý kruh n.v.

Sršeň - Přepad I

31.8.2003

Vladislav Nehasil, J.Paul, D.Nehasil

Z masívu přepad (přeskok - 1) na vrchol.

Všemily

Sokolská věž - Je libo cukříček? VIIc

30.8.2003, Pavel Henke, Pavel Bechyně.

V pravé části údolní stěny přes 2 K na vrchol.

Srbská Kamenice

Soutěsková vyhlídka - Pokocháníčko IV

31.8.2003

Pavel Bechyně, Pavel Henke.

Spárou uprostřed JV stěny na vrchol.

DUBSKÉ SKÁLY – Rač

Masív Vyhlídka, horní patro - Minové pole VIIIc

3.9.2003

Pavel Henke, V.Kadlčík, P.Bechyně.

V levé části masívu stěnou přes 3 K na vrchol.

Masív Vyhlídka, dolní patro - Dlouhej čoud IXa

3.9.2003

Pavel Henke, V.Kadlčík, P.Bechyně.

Vlevo od cesty „Moravská cesta“ stěnou přes 5 K a šikmo vlevo na vrchol.

Masív Vyhlídka, dolní patro - Cesta nejasných stupů a chytů IXc

3.9.2003

Pavel Henke, V.Kadlčík, P.Bechyně

Rozporem o Račskou jehlu k 1. K a dále přes další 4 K na vrchol.

DUBSKÉ SKÁLY - Planý důl

List - Utrženej list VIIb

4.9.2003

Pavel Bechyně, V.Kadlčík, P.Henke.

V levé části údolní stěny přes kruh n.v.

Okrajová věž - Bojsa nebojsa VIIc

5.9.2003

Pavel Bechyně, P.Henke, V.Kadlčík.

Nástup „Komínovou cestou“ a šikmo vlevo k 1.K Vlevo a vzhůru přes 2 K na vrchol.

Hubený hrabě - Hrabě Kostival VIIIb

6.9.2003

Pavel Henke, P.Bechyně.

Z náhorní strany při levé hraně přes 2 K na vrchol.

DUBSKÉ SKÁLY - Nové Osinalice

Mesiáš - Darmošlap VIIc

27.8.2003

Pavel Henke x Pavel Bechyně.

Zprava do údolní stěny a tou přes 2 K na vrchol.

Nové kruhy, vrcholové krabice a knihy..

Věž Punt'a (Mlýny) - osazen slaňák a vrcholová schránka

Věž Tuláček (Jetřichovice) - osazen slaňák a vrcholová schránka

Věž Četník (Jetřichovice) - osazena nová vrcholová schránka

STŘÍPKY..

Hospůdka na Tokání

Tak ještě slanit a hurá na pívko. Kdo by se po celodenní skalní dřině netěšil na pěnivý mok. V hospůdce na Tokání (Českosaské Švýcarsko) mají pivíčko opravdu dobré a ceny jídel i ostatních nápojů také slušné. Jen ta česká ochota. Okolo německých turistů se pani hospodská točila, že se jí div hlava nezatočila. Zeptali jsme se paní hospodské kolik stojí na osobu jedna noc a ouvej podražili 300,- Kč. To ale znamená, že ačkoliv se to ochranářům nelíbí, je český turista nucen spát venku v lese pod převisem.

No a kdyby jste byli náhodou kuřáci a chtěli si v hospůdce zapálit vaší oblíbenou cigaretu, tak máte smůlu, protože v restauraci u stolu si do 21 hodiny hrají německé děti a paní vedoucí vám řekne, aby jste si šli zakouřit ven. Asi je lepší kouřit v lese nežli v restauraci. Jinak je to fakt hezká hospůdka - jen nevím jestli se sem budou čeští turisté rádi vracet...

Pavel Kýsa Bechyně

Světlo mého života má další přelez

Cesta Světlo mého života VIIIc na Kořenáč v Ostrově (neplést se stejnojmennou cestou IXb na Čihadlo) od **Karla Běliny** má další přelez. V polovině září cestu přelezl **Michael Vyleťal** (HO Tisá) s **Petrem Koubou**. Cesta je nadchla, všem ji vřele doporučují a Karla za tuto krásnou linii moc chválí. Michal cestu popsal takto: „Cesta má pět kruhů - začátek je stejný jako Pravá údolní až na stupeň, docela lehký, zvlášť pro dlouhý lidi, já tam měl jeden hodně dlouhý nášah. Pak ze stupně jeden krok a dáš první kruh, pak v pohodě druhé - jsou blízko od sebe a po dobrehch lištách. Pak je stálce smyce, dobrá a cvakáš třetí. Já si u něj musel odpočinout, protože mě nateklo. Mezi 3. a 4. dáš další malou, ale tutovou smyci a pak k pátému (pozor na to co chytáš, mě tam pod rukou zůstala taková malá svině) to už dáš. U pátého jsme štanovali kvůli délce lana a pak na vrchol už je to paráda po velkejch. Cesta je nádherná a pěkně silová, pořád samý chyty nebo sokolíky případně žebírka. Bojím se jen, že se to může za chvíli olámat - ty žebírka jsou občas dutý...“

Ruka Fatimy

Impozantní Kaga Pamari neboli Ruka Fatimy se vypíná několik stovek metrů nad sub-Saharskými pláněmi v republice Mali v Africe. Na tyto téměř neznámé skalní věže se v prosinci roku 1996 vypravilo mezinárodní lezecké družstvo složené ze špičkových horolezců: **Todd Skinner**, **Paul Piana** a **Bill Hatcher** z USA, **Scott Milton** z Kanady, **Andy de Klerk** a **Ed February** z Jižní Afriky. Během měsíčního působení se jim podařilo zdolat volně právě Ruku Fatimy. O těžkém a exotickém výstupu natočili dokumentární film. Opravdu krásné věže – škoda, že nejsou blíž...

Fulgurit na Homoli

Fulgurit (viz *CNs* 09/2003) jako vystřižený z obrázkové knihy, objevili lezci z CAO Děčín na vrcholu Homole ve Hřensku. Věž Homole zde opravdu výrazně vystupuje nad okolní terén a není divu, že ji někdy v minulosti zasáhl blesk, jak o tom svědčí právě tento nález.

Pro ty z vás, kteří se o tyto zajímavé úkazy zajímáte více, je určen následující odkaz na internetové stránky, kde kromě fulguritů naleznete i spoustu kvalitních fotografií věží, skal i lezení: <http://www.etf.cuni.cz/%7Emoravec/fotky/indt87.html>.

Foto © 2003 Roman Vodouch Vodička, CAO Děčín

Dolzeho cesta bude dojištěna

Jedna z velkých klasik, Dolzeho cesta VIIb na Strážce Dolního Žlebu, bude dojištěna. Před zhruba měsícem se ve spodní části Dolzeho cesty objevil nerezový borhák. Vydržel tam asi týden, pak ho někdo vytloukl. Nyní bude trvale nahrazen klasickým pískovcovým kruhem.

Zmíněná cesta patří mezi labské lahůdky. Není to VIIb nikterak těžké, ale dost nebezpečné. O jejím dojištění (právě z důvodu nebezpečnosti) rozhodla VK již před mnoha lety, nebyl však nikdo, kdo by tam kruh natloukl. Nyní, v rámci civilní služby, se o to postarají mladí lezci. Nejedná se tedy o žádné svévolné dodávání kruhů do cizích cest, ale o výsledek řádné práce VK v souladu s pravidly.

Foto © Jiří Kudrna Kudrnáč

Práší se už i na „dvojkách“?

Nad používáním magnesia v těžkých cestách téměř ve všech oblastech, se dnes už nikdo nepozastavuje. Nicméně stále častěji se práší i v „pětkách“ nebo dokonce „dvojkách“. Tak třeba minulý měsíc se vydatně mágovalo například i v těchto neskutečných prascích: Staré cestě IV na Strážce Dolního Žlebu v Labáku, Staré cestě III na Homoli ve Hřensku nebo ve Staré cestě II na Houbu v Bělé...

Kursy instruktorů lezení

V letošním roce jsem dokončil kurs instruktora skalního lezení. Tímto článkem chci seznámit čtenářskou veřejnost o průběhu kursu, který je trochu odlišný od předchozích. Kurs začal letos na jaře na Blatinách, to je víska přímo pod Drátníkem na vrchovině. Výběr byl zřejmě tvrdý, protože z velkého počtu zájemců bylo vybráno pouze 19 uchazečů, z toho 11 instr.: skalního lezení a 8 instr.: horolezectví. Jeden neudělal přijímací zkoušku z lezení, která spočívala ve vylezení a zajištění pětky UIAA. Kurs byl velmi praktický a poučný. Žádné leháro to rozhodně nebylo. Tři dny musela hlavička přijímat informace. Další část kursu zdravotvěda, probíhala opět na Blatinách. Tentokrát dva dny, opět hodně informací, až jsem měl pocit, že to můj málo trénovaný mozek nemůže zvládnout. Poslední část kursu jsme absolvovali v Rakouských Alpách pod Velkým Prílem (Mrtvé hory). Zde jsme uváděli do praxe naše nabitě či oživené znalosti a dovednosti. Poslední den proběhly zkoušky ze zdravotvědy, především první pomoc. A také různé užitečné techniky.

Všichni účastníci kursu udělali a stali se instruktory. Velký důraz byl kladen na předávání informací v oddílech a klubech ostatním členům. Kurs by měl mít akreditaci UIAA. Ti co dělali kurs instruktora horolezectví, mají navíc týden v létě na ledovci a týden v zimních horách. Také mám zájem rozšířit své znalosti v těchto oborech. Zatím však nevím, jak na tom budu finančně a časově. Kdo by měl zájem o podrobnější informace, může se na mne obrátit nebo přímo na ČHS.

Karel Hofman

Vzkaz pro Karla Bělinu

Karle Běline, znám Tě již hodně let a vždy jsem měl a mám úctu k Tvému lezeckému umění. Obdivuji Tvůj cit pro vymýšlení nových lezeckých směrů na skalách.

Tak si vezmi rourák a kladivo a vytluč si ty 3 kruhy, cos mi natloukl do mých dvou cest na Mechové věži v Rájci! Jedná se o cesty „Je libo salátek“ a „Madlo kde je madlo“ udělané, napsané a u správce skal zaprotokolované dne 18.7.2002. Pokud to neuděláš do konce roku 2003, tak je vytluču já a použiji do svých cest. Kdyby ses alespoň podíval, za koho se píšeš ve vrcholové knížce u popisů cest na věž.

Rada na závěr: Když vidíš stěnu bez kruhu neznamena to, že ve stěně nevedou cesty!

Pavel Kýsa Bechyně

Vítězné tažení Ilony Škálové

Všestranná Ilona Škálová (CAO Děčín), potvrdila v kanadském Halifax svou výbornou formu, když v tamním kvadriatlonu doběhla na třetím místě. Celkově se umístila ve Světovém poháru na neuvěřitelném druhém místě za Němkou Silke Haneberg!

Že má Ilča letos opravdu dobře nalaďeno ukázala již v předchozích závodech. V srpnu jela triatlon v Povrlech (jako jediná v barvách CAO) a skončila jen o 10 sec druhá. Kdyby byl běh o kousek delší, tak by to bylo jasné první místo, závodníci před sebou rychle dobíhala. Následoval běžecký pohár v Děčíně - běh na Lahti (9,8 km). Ilona trasu uběhla za 49,38 a byla první (většina žen běžela poloviční trať!). A asi týden před odletem do Kanady vyhrála s naprostým přehledem Duatlon ČEZu.

V Kanadě byl start v sobotu 27.9.2003. Závodnice čekalo 2,2 km plavání, 10 km v kajaku, 70 km na kole a závěrečných 12 km běhu. Třetí místo a celkově v SP druhé je parádní úspěch!

GRATULUJEME!!

(Jen tak mimochodem – její synek přivezl minulý víkend z MS v maratonu kajaku dvojic ve Španělsku stříbrnou medaili..)

Milířsko – nová oblast Českého středohoří

Je to už veřejným tajemstvím, že v hlubokých hvozdech mezi Velkým Březnem a Těchlovicemi se potichoučku rodí „nová“ lezecká oblast. V uvozovkách proto, neboť je pravděpodobné, že tyto skály byly k tréninku využívány již v dávné minulosti. Něco už vyplavalo na povrch, když se zde nedávno při prvovýstupu zřítíl František Žid a zle se dokalačil. Nyní však vzal oblast frontálním útokem Karel Bělina a to znamená jediné – brzy tam na nás moc možností k prvovýstupům nezbude. Jen za poslední dobu zde prý umístil asi 50 (!) kruhů. Se svou trochou do mlýna přispěl (například na věži Strážce milíře) i Jiří Houba Chára, který má skály, tak říkajíc, za barákem...

Smírčí kříž v Horním Libouchci

Třeba jste si již někdy cestou do skal všimli nevelkých kamenných křížů s nejrůznějšími reliéfy či letopočty. Jedná se tzv. smírčí kříže, které stojí na místě, kde se stal nějaký zločin a jeho pachatel musel, kromě finančního vyrovnání s postiženou rodinou, ručně vytesat a na místo donést kamenný kříž na znamení usmíření.

Ten z obrázku je nedaleko lezecké oblasti Tisá, po levé straně cesty z Horního Libouchce do Tisé. Je na něm patrný letopočet 1626 a provází ho pověst o zabití mastičkáře s medikamenty...

Rychlostní rekord na El Capitanu

Alex a Thomas Huberovi vytvořili v neděli 15. června 2003 v Yosemitech nový a těžko uvěřitelný rychlostní rekord na známý „El Cap“ přelezením cesty „Zodiak“ za 2 hodiny a 31 minut...

Potřebná doba na přelezení této cesty se udává od 2 do 7 dní. Zahrnuje 16 lanových délek obtížnosti 6-, A3.

Spodní část stěny lezl na „prvním“ Thomas, zbytek Alex. Poslední čtyři délky pod vrcholem se již nejistili a vyběhli je za necelých 20 minut. Inu kdo umí, ten umí.

Jak možná víte, **Alex Huber** přijede začátkem listopadu se svou přednáškou Kolmý svět i do Chomutova.

Vercors – perla mezi národními parky Francie

Nadšení a plní dojmů se z vandru po Vercors vrátili **Zdeněk Vaishar** a **Jiří Chára**. Během týdenního putování nejstarším a zřejmě i nejkrásnějším národním parkem prošli velkou část náhorní plošiny, od jihu na sever a zpátky přešli přes nejvyšší horu oblasti Grand Veymont a nenechali si ujít ani výstup na legendární Mont Aiguille, alias Horu nedostupnosti, na jejímž vrcholu strávili nezapomenutelný (dobrovolný) bivak...

Typický ráz drsné a liduprázdné krajiny NP Vercors.

Foto © 2003 Zdeněk Vaishar, CAO Děčín

Pražáci v Ostrově a Labáku

Svou návštěvu severních Čech nám popsal **Michal Kaiser** z AK Nevis Praha:

„Začali jsme v pátek v Ostrově, protože jsem své kámoše ukecal, že v Labáku nic nenajdeme a nezalezeme si. Začali jsme Piskořovou na Komorníka a možná proto, že to bylo rozlezení po dlouhé absenci na písku, tak bych jí hvězdičku nedal, i když jsem to lezl na lepším konci lana. Zato následující Benkeho a zvláště pak Vyhliďková hrana na Císaře by si těch hvězd zasloužily hned několik. Pak jsme dali Devítku na Kolínském plato a okukovali Podzimní koncert na Hastrmana a více lidmi doporučované Schody do nebe na Rohovou. Ze země se nám ale nezdálo cvaknutí prvního kruhu, a tak se Petr Jansa vypjal k hrdinskému výkonu na Sokolíku na Velké Ostrovské. Jestli je tohle za šest a ještě s hvězdičkou, tak můžu lézt jen pětky v Anglickém Parčíku...“

Jak dopadli kluci druhý den v Labáku popisuje **Petr Jansa** a **David Homolka** z VŠAK Praha:

„První cesta byla Pravobok VIIb na Titanic - fantastická cesta dlouhá asi 60 m. Pak Liga neregistrovaných VIIb na Malou Baštu - krásná asi 50 m dlouhá cesta - stěnové lezení podobné a podobně těžké jako Pravobok na Titanic. Následoval 1. pytel: Ledová stěna - Severská kombinace VIIIa - Fakt krásná cesta, spodek alespoň pro mne dost silový, to je tak VIIb, no a nahoře pak přes dva další kruhy to ještě šlo, ale docela těžký. Pod třetím jsem to už nevydejal: asi tak metr a půl pod posledním kruhem mě vyjel z ruky takový jemný sokolíček a hodil jsem držku, no měl jsem tam blbě nohy: levou rukou jsem bral toho sokolíka a na pravé noze jsem se stavěl, takový zbytečně dlouhý krok a když už jsem skoro stál, ten sokolíček nějak přestal brát.. No, ale zalezli jsme si taky nějakých 50 m a na vršek chybělo jen slabejch 10, tak jsem si myslel, že to zkusím ještě jednou, ale nějak jsem na to už neměl nervy. Škoda, nakonec jsem usoudil, že můžu být rád, že jsem se nebřinknul a zabalil to a sjel dolů. Druhý pytel máme na Hektorovi - Prazdroj VIIc - krásný rajbasoidní lezení, mezi třetím a čtvrtým kruhem mi to nějak nešlo, tak jsem si nechal cvaknout od jednoho kolem slaňujícího kluka preso do čtvrtého a šel jsem to s horním. Vršek od šestýho jsme už pak nedolezali, byli jsme docela utavený. Bylo strašný vedro a to tomu lezení v rajbasu moc nesvědčilo. Strašně se potily ruce a lezecky taky moc nedržely, ale to si příště určitě dame! No nic, ale tak jsme vylezli docela štreku asi 40 m. Jinak lezení v Labáku je fakt fantastický! Jak říká Jarda Maršík: „Labák, lezců je lapák.“

Každý má svůj Everest...

Ne každému je dáno, aby lezl desítky. Důležitější než nějaká čísla je, aby si každý dokázal ve skalách nebo horách najít to, co mu přináší opravdové štěstí a radost.

Letos se na vyvádění vrhlo několik dalších lidiček od nás z oddílu (CAO Děčín). Nejprve to byla **Veronika Krčilová**, když vyvedla nepříjemnou JV hranu na věž Sokolík ve Skalách pod Luží. Dvojka, ale nejištěná a těžká. V srpnu vyvedl **Libor Turbo Svoboda** Benkeho Cestu VI na Císaře. Zkusil štěstí ještě na Palcátu, ale tady neuspěl. Zadařilo se zde však **Petru Jíchovi** a Starou cestu V vyvedl. **Tomáš Hrabán** sice vyvádí již delší dobu, stále však posouvá svou laťku co se obtížnosti týče. Zvládá už i sedmičky...

Všem k osobním úspěchům gratulujeme a jen tak dál!

Cyklistické časovky – podzimní část

V září se jela druhá část pravidelných cyklistických časovek CAO Děčín. Smutné je, že ani na dokonale „naservírované“ akce někteří z oddílů nakonec nepřijdou. A i ti, co se neustále ohání kouzelnou větičkou „nemám ještě nic najeto“ zadky nezvednou a nejdou s tím tedy konečně něco udělat. Škoda.

Nejprve se v neděli 21.9. jela časovka na 100 km. Nejrychlejší byl **Martin Šklíba** před našimi **Šafaříkem** a **Svobodou**. Pro Libora znamenal čas 3:23 obrovský skok z 38. na 14. místo v historických tabulkách.

Poř.	Jméno	Oddíl	Čas	Průměrná rychlost
1.	Šklíba Martin	SKP Č. Lípa	3:10:50	31,44
2.	Šafařík Milan	CAO Děčín	3:13:43	30,97
3.	Svoboda Libor	CAO Děčín	3:23:47	29,44

V úterý 23.9. se jelo do vrchu. Stále se zlepšující **Míra Hanus** zajel historicky druhý nejlepší čas, jen těsně před druhým **Martinem Horákem**. Polepšil si také **Milan Šafařík** – dojel třetí. Také ve vrchařské časovce se vytáhl **Libor Svoboda**. Celkově kluci zajeli velmi slušné časy.

Poř.	Jméno	Oddíl	Čas	Průměrná rychlost
1.	Hanus Miroslav	CK Slavia	0:41:35	19,48
2.	Horák Martin	Děčín	0:41:41	19,43
3.	Šafařík Milan	CAO Děčín	0:43:47	18,50
4.	Anderle Rostislav	Alcan	0:44:28	18,21
5.	Vlček Petr	KOB Děčín	0:46:12	17,53
6.	Svoboda Libor	CAO Děčín	0:49:30	16,36

Děk za organizaci patří **Jiřce Mištkové** a **Veronice Krčilové**, pomáhali i další (**Šárka Mištková**, **Miroslava Hadačová** a **Honza Šmíd**).

Nezbývá nežli všem jezdcům poděkovat za účast a pogratulovat k dobrým výsledkům. Doufejme, že na jaře se nás sejde alespoň padesát...

Pavouk & Pítrs v Jizerkách

Poslední víkend v září měl patřit delší dobu naplánované výpravě do Jizerských hor. Chára s Vaisharem ale odjeli na poslední chvíli do Francie na Mont Aiguille, někteří to zabalili, a tak se nakonec drsnou jizerskou žulou drásali k vrcholům jen **Pavel Pavouk Černý** a **Petr Pítrs Laštovička**. Jizerky je odměnily pěkným počasím, krásně zbarvenými lesy a mnoha vyhlášenými cestami.

Jen Kouzelné botičky odolaly..

Rozhovor se Zdeňkem Weingartlem

Jak jsme již psali, připravujeme další z řady velkých rozhovorů s osobnostmi lezení v Labském údolí, tentokrát se **Zdeňkem Weingartlem** (na snímku). Rozhovor je již hotov a nyní se zpracovává tak, aby mohl už v příštím čísle vyjít (nebo alespoň první část).

A prý se máme na co těšit!

Šedesátka

Slavomila Kroba

Dne **9. října roku 1943** se narodil známý litoměřický horolezec **Slavomil Krob** (na obrázku). A jestli jsme to dobře spočítali, tak od tohoto památného dne uplynulo právě v těchto dnech neuvěřitelných **ŠEDESÁT LET!!** Věřit se nechce, ale je to tak. Nicméně Sláva je stále, nejen duší, ale i vzhledem, mladík v nejlepších letech!

Takže, milý Slávo – nejen za sebe, ale i za všechny kamarády a spolulezce Ti upřímně přeji pevné zdraví, hodně radosti z pohybu ve skalách, na kole nebo po svých a ještě hodně dalších let čínorodého života..

Za všechny Jiří Houba Chára

Ptačí stěny u Příbrami - ODTAJNĚNO

Pod tímto názvem zveřejnil **Filip Papouš Křivinka** na LEZCI info o nové oblasti (viz též zprávička *Milířsko*). Oblast popisuje takto:

„Tak tedy: oblast se podle mapy jmenuje Ptačí stěny a leží u Verneřic - Příbrami na Děčínsku. Zdaleka viditelnou dominantou je tu televizní vysílač Buková hora, který stojí přímo nad obcí. Když se po zdejší náhorní planině promotáte do Příbrami, dejte se po asfaltce směrem k vysílači. Po pravé ruce stojí u lesa několik úlů. Tady nechte auto, padesát metrů vlevo za nimi začínají skály.“

Co vás tu čeká: oblast překvapí svým rozsahem. Nepočítám-li Bořeň a Zlatník, řekl bych, že je ve Středohoří největší. Je tu 41 samostatných lezeckých objektů, z toho možná tak deset věží!

Skály nejsou vysoké, obvykle mají do deseti metrů, někdy i patnáct. Jištění - borháký všeho druhu a kruhy. Obtížnost cest je II až V, našli jsme i jednu šestku. Řeklo by se: Lehké, ale zdání klame. I trojky už jsou lezení, čtyřky zaskočí a pětky pěkně pustí žilou. Leze se převážně ve stěnách, ale najdou se i spáry a komíny.

Masivy a věže mají u paty stěny čísla, ve stejných místech je vyznačena i obtížnost a směr cesty. Orientace stěn je severovýchodní, navíc jsou v lese, což nahrává lezení v parných dnech. Pěkně tu ovšem bylo i včera, kdy bylo pod mrakem a cca deset nad nulou.

Jedinou nevýhodou, která je vlastní všem čedičům, je lámavost. Skály jsou ještě neolezené a tu a tam může člověku zůstat v ruce chyt nebo se s ním oddělí stup. Při troše obezřetnosti se tomu dá předejít. Není od věci mít na hlavě helmu.“

Papouš si zde již společně s **J. T. Tryskáčem**, **Radečkem** a **Yoghurthovou** zalezl a zdá se, že všichni odcházeli spokojeni.

Když se **Chára** přes **Romana Veselého** dozvěděl, že kdesi na Ptačích stěnách Karlos zapustil již 50 kruhů, znejistěl. Hned odpoledne a i následující den, s kletrem na zádech, v neskutečných chotářech a v dešti, sjezdil na bajku půlku Středohoří a nikde na stopy Karlovy činnosti nenarazil. Nakonec to, totálně zničený a mokřej až na kost, vzdal.

Nicméně díky těmto výletům narazil na další tři panenské věže. (Trochu stranou hlavního naleziště – nechce zatím prozradit, z pochopitelných důvodů, kde.) Věže „odblanil“ a nazval: Malá a Velká ptačí věž a Strážce milíře...

Tož – vzhůru do Českého středohoří. Teď je ten pravý (ne)čas!!

VÝROČÍ

ŘÍJEN 2003

- 2.10. Jaroslava Černá
4.10. Jan Horáček Horák
7.10. Veronika Krčilová
9.10. Slavomil Krob
16.10. Miloslava Fróna Bělinová
29.10. Jaroslav Horáček

*Všem oslavencům blahopřejeme
a přejeme hodně zdraví, úspěchů a spokojenosti...*

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

*Není důležité vyhrát
ale zúčastnit se...*

- 10.-12.10. **Podzimní lezení Bořeň 2003.** XIII. ročník horolezeckého srazu, pořádá CAO Děčín. Již tradiční sraz na Bořni, ubytování ve stanech na tábořišti pod J srázy Bořně. Přes den lezení, večer kytary a oheň. Nenechte si ujít. Info Chára
- 18.10. **Hřeben Krušných hor na kolech**, IV. ročník oblíbené cyklistické akce. Vlakem do Litvínova a odtud na kolech 13 km stále do kopce až na Fláje a dále již víceméně po rovině po hřebeni KH až do Děčína. Teplé rukavice a kulichy sebou!! Info Mišítková, Uher
- 25.10. **Rozlučka s letním časem, POZOR ZMĚNA!** Vzhledem k tomu, že v tomto termínu hostuje v Ostrově brněnská skupina LEHKÁ NOHA, přesouvá se akce sem. Tedy restaurace Pod Císařem, Ostrov. Info Mišítk, Vaishar
- 29.10. **Horolezecký orientační závod.** (Bez bližších informací, není jasný ani termín = středa?) Info Pospíšil
- 8.11. **Běh Labákem.** Tradiční běžecký závod, jubilejní XXX. ročník! Start od horolezecké chaty v Dolním Žlebu. Info Uher
- 22.11. **Noční orientační běh.** Oblíbená podzimní kratochvíle. Přijďte si pobloudit... Info Pospíšil
- 23.11. **9. ročník Běhu na Chlum.** Nově zařazená akce do našeho kalendáře. (6,5 km, převýšení 368 m) . Info Škálavá
- 23.11. **Alpský pohár: DRYMIXTOOLING Cernolice.** Info Červ
- 29.11. **Běh Výpřež – Varnsdorf.** Tvrdá extrémní akce pro opravdové drsnáky, pořádáná HO Varnsdorf. Info Hofman
- 29.11. **Poslední slánění CAO Děčín.** Horolezecká chata v Dolním Žlebu (děkujeme, Honzo, za zapůjčení) Info Chára, Uher

V příštím čísle

- Slíbený velký rozhovor se Zdeňkem Weingartlem
- Článek Mimoszemšťané v sedle Jungfrauoch aneb záhada vysvětlena
 - Pojedeme na vandr do Vercors
- Zaležeme si v poměrně neznámých oblastech
 - Určitě nebudou chybět nové cesty
- Nezapomeneme na pravidelné rubriky
 - a samozřejmě mnoho dalšího....

Nezapomeň!

Příští číslo **CAO News** vychází již 5.11.2003!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Dny se krátí..

Podzim sice klepe na dveře, dny se krátí, ale stále je hodně naděje na nějaké ty slunečné dny. Pomalu se asi přesuneme z pískovcových skal na ty nepískovcové a do batohu bude už třeba přibalit rukavice a čepici. Karel Bělina nám připravil pod Bukovou horou další „pískoviště“, takže pořad je co objevovat..

Do CAO News 11, kromě již avizovaných článků, připravujeme informaci o prvním ročníku Janovské bedny od whisky, o nových internetových stránkách dvou severočeských oddílů, podíváme se jak Kýsa s Bukym tvoří nové cesty, ukážeme vám další fotografie Davidovo přeskoků, dovíme se, jak někteří lezci strávili konec léta, všichni se moc těšíme na rozhovor se Z.W. atakdále..

*Užívejte si života a všem Vám přejeme hodně
sluníčka, hodně lásky a stále suchou cestu...*

*Za celou redakci **CAO News***

Jiří Houba Chára

UPOZORNĚNÍ PRO ČLENY CAO DĚČÍN

POZOR!!

PŘÍŠTÍ ODDÍLOVÁ SCHŮZKA JE PLÁNOVÁNA NA STŘEDU 5. 11. 2003
OD 18.00 HODIN, V RESTAURACI U KRČILŮ V DĚČÍNĚ LETNÉ.

ČEKÁ NÁS POMĚRNĚ BOHATÝ PROGRAM, NEBOŤ SE BLÍŽÍ KONEC ROKU
A TO JE ČAS, KDY NÁM DO DUŠE A PENĚŽENEK JISTĚ PROMLUVÍ SÁM
VELKÝ POKLADNÍK!

URČITĚ SE SEJDE TAKÉ HODNĚ FOTOGRAFIÍ A FILMŮ Z PRÁZDNINOVÝCH
CEST (SLÍBENÉ JSOU VERCORS) A PAK MOŽNÁ ZBYDE ČAS I NA NĚJAKÝ
TEN FILM Z DOB MINULÝCH (JAK SE OSVĚDČILO NA PŘEDEŠLÉ SCHŮZI).
TAKŽE NEVÁHEJTE A DORAŽTE. OSTATNĚ OMLUVENKY NEPŘIJÍMÁM...

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!